

Werkbezoek SGCP 2009

Het is 10.00 uur. Juist als wij, mijn man Ger en onze vrienden Eric en Jyoti, bij het SGCP aan komen, arriveren ook de busjes met de kinderen, De rolstoelen staan al klaar voor de ingang van het hoofdgebouw: het Holland Building. Een groep zeer opgewekte kinderen en ouders begroet ons:

Namasté!

Dagelijks komen er in het nieuwe centrum twee groepen kinderen per dag om therapie en aangepaste lessen te volgen. Ze komen van heinde en verre. Er is een speciale busdienst en een centraal punt aan de rand van Kathmandu ingericht. Hier verzamelen de ouders zich met hun kind en worden ze met busjes naar het centrum gebracht. Een van de moeders die wij spraken logeert, omdat ze ter ver af woont, voor dit doel zelfs een jaar lang bij familie in Kathmandu.

v.l.n.r.: de rolstoelen staan al klaar, aankomst ochtendgroepen, begroeting

Rond lunchtijd worden de eerste groepen naar het centrale punt terug gebracht en daar staan de middag groepen dan weer klaar om opgehaald te worden. Zo wordt het fysiotherapeutisch centrum optimaal gebruikt en kunnen dagelijks zoveel mogelijk kinderen (en jong volwassenen) worden behandeld.

Na een algemene rondleiding ter oriëntatie, waarbij we natuurlijk het fraaie sanitair niet vergeten te bewonderen, gaan we naar de les- en therapieruimtes. Elke ruimte heeft zijn eigen naam. Een van de eerste dingen die opvalt aan het gebouw, zijn de schuifpuien. Zeer ongebruikelijk hier in Nepal. Het zorgt er voor, dat de zon tot op de grond in de therapieruimtes valt en dat men zonder enig obstakel naar binnen en buiten kan gaan. Alles is rolstoel vriendelijk in en rond het centrum en wat zeker niet vergeten mag worden: het is er onberispelijk schoon. Ook in " ons" fraaie sanitair.

Hygiëne, zo vertelt Bimal ons o.a., staat dan ook zeer hoog in het vaandel!

L: wasbakken, eindelijk met (aangepaste) kranen.

R. tijdens de rondleiding vlnr Eric, Linda, Bimal, Jyoti en onze taxichauffeur

Het wordt al snel duidelijk, dat het hier om een professioneel ingericht centrum gaat. Aan de basis van het huidige concept stond Ben van der Stam, een jonge, Nederlandse fysiotherapeut. Hij kwam helaas, nog voor men aan de bouw was begonnen, om bij een vliegtuigongeluk in Nepal. Zijn zus en haar man, Corrie en Co Reijnders, hebben het goede werk toen voortgezet en hebben een stichting opgericht om fondsen voor het hoofdgebouw, het Holland Building, in te zamelen. Ook nadat het Holland Building was gerealiseerd zijn Corrie en haar man zich voor het centrum blijven inzetten.

Ze zijn voor ons een belangrijk contact en een bron van informatie.

Het is mooi om te zien hoe toegewijd en liefdevol er wordt gewerkt. Ouders en kinderen voelen zich zichtbaar thuis in het centrum en zijn blij, met alle mogelijkheden die het hen biedt. We zien o.a. een moeder met haar zoontje van twee. Hij kan alleen nog maar op zijn buik schuiven en leert nu kruipen op zijn knietjes. Het kost hem enorm veel moeite om op de "nieuwe manier" vooruit te komen.

Hij wordt aangemoedigd door de fysiotherapeut en zijn moeder.

Het jongetje van twee tijdens de therapie

Hij hijgt van de inspanning, wat moet dit kleine ventje knokken! Uiteindelijk lukt het hem om de (steeds weer verder) vooruit geschoven speelgoedauto te bereiken. Het raakt ons allemaal.

De oudere kinderen, meer jong volwassenen, volgen creatieve lessen in handvaardigheid. Zij maken o.a. mooie zakdoekjes, schilderijen, kettingen, onderzetters, borduurwerk etc. Dit alles heeft tot doel de functie van handen, zintuigen, en de coördinatie daarvan, te bevorderen.

Weven & borduren

Een verrassing is, dat ik van alle kinderen zelfgemaakte cadeautjes en bloemetjes krijg aangeboden. Bij de oudere kinderen vergeet een van de jongens de bloemen bijna te geven, zo onder de indruk is hij van ons bezoek. Naast hem zit een ondeugende jongen van 15 jaar, die alle moeite doet om hem er op te attenderen. Met ongecontroleerde bewegingen geeft zijn buurman een flinke opstopper en weet hem op die

manier duidelijk te kennen te geven dat die bloemen nog moeten worden aangeboden. PRACHTIG!

Wat een verwennerij, al die bloemen en cadeautjes!

Ik ben ontroerd en dat wordt nog meer, als een groep kindjes, zo goed als zij dat kunnen, een lied gaan zingen. "Namaste mero sati" (hallo mijn vriend).

Zo schattig!

Namasté mero sati

Na de rondleiding krijgen we nog een powerpoint presentatie van Bimal te zien over al het werk dat in de buitengebieden e.d. wordt gedaan. Met veel creativiteit, en vaak zeer eenvoudige hulpmiddelen, kan al heel wat worden bereikt. Teveel om hier nu allemaal te noemen. Maar dat wij niet vergeefs in dit project investeren, is duidelijk.

We hebben weer warme vestjes, mutsen en shawls uit Nederland meegenomen, die werden gemaakt door de dames van Adel en Stolk, vriendinnen van onze donateur Sinie Toeters. Reuze bedankt dames, de kleertjes zijn welkom en zullen goed worden gebruikt!

L. Tijdens de powerpointpresentatie vlnr Ger, Jyoti, Linda en Bimal

R. Lekker warm: gebreide vestjes, mutsen en shawls

Hoewel er veel speelgoed in het centrum aanwezig is, is er qua aangepast speelgoed nog niet overdreven veel. Er worden zoveel kinderen tegelijk behandeld, dat uitbreiding welkom is. We hebben o.a. een paar koosh ballen mee genomen. (Kinderen die geestelijk gehandicapt zijn kroelen hier heel graag mee in hun gezicht). Het stond al een poos op het “verlanglijstje” zo bleek later.

Na het overhandigen van al onze gulle gaven had men ook voor mij nog een verrassing. Eén van de meisjes in het centrum, Saraswoti - ze is 18 jaar en spastisch vanaf haar nek – kan alleen haar hoofd goed gebruiken. Met penselen in haar mond maakt ze prachtige schilderijen. Eén van die schilderijen krijg ik aangeboden. Ik ben er stil van. Wat een eer!

L. het aangepaste speelgoed is welkom R. Een heel bijzonder cadeau

We hebben tot slot nog een vruchtbaar gesprek, waarin Bimal mij o.a. vraagt of wij wellicht ook voor de Kathmandu Vallei /huisbezoeken kunnen sponsoren. In ieder geval voor dit jaar, want de sponsor heeft zich teruggetrokken. Een belangrijk agendapunt op onze bestuursvergadering.

Maar is meer om over na te denken, want ook andere partners hebben ons om de nodige ondersteuning gevraagd. Ik heb al een hele lijst en we zullen alles dus zorgvuldig moeten afwegen. We kunnen het geld maar één keer uitgeven.

Dan wordt het tijd om afscheid te nemen. Het was een bijzonder waardevol, interessant bezoek en ik heb erg genoten van de interactie met de kinderen.

En, aan hun vrolijke koppies te zien, zij zelf ook.

Interactie met de kinderen: kiekeboe!

Wat zijn zij hier gelukkig en wat een goed werk wordt hier verricht. Wat fantastisch dat wij, samen met al onze donateurs, een bijdrage kunnen leveren aan dit indrukwekkende project! Er zijn nog volop plannen voor de toekomst van het SGCP. Binnenkort begint men met de bouw van een workshop. Alles bij elkaar redenen te over om nog eens terug komen. En dat.....heel graag!

Linda Scheppink (voorzitter)